

D O M

afsagt den 30. august 2017 af Vestre Landsrets 11. afdeling (dommerne Hanne Aagaard, Henrik Bjørnager Nielsen og Marianne Hornbjerg (kst.) med domsmænd) i ankesag

V.L. S-1398-17

Anklagemyndigheden

mod

T

Født september 1990

(advokat Henrik Feldt-Rasmussen, Aarhus)

Retten i Hjørring har den 21. juni 2017 afsagt dom i 1. instans (rettens nr. NMP-734/2017).

Påstande

Tiltalte, T, har påstået frifindelse, subsidiært formildelse, navnlig således at straffen gøres betinget.

Anklagemyndigheden har påstået skærpelse.

Supplerende oplysninger

Tiltalte er tidligere straffet blandt andet den 2. oktober 2013 for overtrædelse af blandt andet straffelovens § 119, stk. 3, og den 30. august 2016 for overtrædelse af blandt andet straffelovens § 124, stk. 1.

Forklaringer

Tiltalte og vidnerne F og V har for landsretten i det væsentlige forklaret som i 1. instans.

Tiltalte har supplerende forklaret, at han blev kørt til fængslet af nogle venner. Han var ikke klar over, at han ikke måtte have en telefon med i fængslet. Han havde to iPhones, en sort og en hvid, som begge havde været fremme, da han sad i bilen. Han var derfor i tvivl om, hvorvidt han havde en telefon på sig, da betjenten spurgte ham. Da han følte på sine lommer, mærkede han ikke telefonen. Telefonen, som blev fundet, lå i lommen i siden af jakken. Han blev irriteret på betjenten over, at de ville destruere telefonen. Han sagde til betjenten, at ”20 dage ligger lige om hjørnet...” eller noget i den retning for derved at tilkendegive, at han jo blev løsladt inden længe, så det var unødvendigt at destruere den. Han var helt rolig, da han sagde det, og det var på ingen måde ment som en trussel. Han sagde ikke ”bare husk” eller lignende.

De stod nok og snakkede og skændtes i 15-20 minutter, efter at telefonen var blevet fundet. Han forsøgte at finde en rimelig løsning, så telefonen ikke blev destrueret, men det lykkedes ikke.

Han bor hjemme hos sine forældre. Han laver ikke noget lige nu, men han vil gerne på længere sigt tage en videregående uddannelse.

F har supplerende forklaret, at tiltalte først gav udtryk for, at han måske alligevel havde en telefon, efter at de var begyndt at undersøge tiltaltes ting. De sagde da, at tiltalte skulle finde den frem, men tiltalte var ligeglad, hvorefter de begyndte at visitere tiltalte. Tiltalte blev gjort bekendt med, at han ikke måtte medbringe en telefon i fængslet. At tiltalte havde forsøgt at skjule telefonen blev bestyrket af, at den fundne telefon var hvid, mens tiltalte havde sagt, at han muligvis havde en sort telefon. Tiltalte hidsede sig op, og det endte med, at tiltalte kom med de truende udtalelser. Tiltalte gik helt frem mod vidnet og stirrede direkte på vidnet, idet tiltalte herefter udtalte: ”bare husk, jeg kommer også ud igen...”. Vidnet opfattede det helt klart som en trussel mod vidnets person, dels på grund af tiltaltes aggressive attitude og dels på grund af selve udtalelsen.

V har supplerende forklaret, at tiltalte under hele forløbet var meget ”fremme i skoene”. Han var grænsesøgende og talte meget grimt. Tiltaltes ændrede forklaring om, at han muligvis havde en telefon, kom først, efter at de var begyndt at undersøge tiltaltes ting. Han er sikker på, at det blev sagt til tiltalte, at han ikke måtte have en telefon med. Det er helt almindelig standardprocedure. Han så, da telefonen blev fundet. Tiltalte var forinden blevet bedt om at finde telefonen frem, hvis han havde en, men det havde tiltalte ikke gjort. Telefonen var i jakken i en dyb lomme, der fører om til ryggen. Det var ikke et naturligt sted at have sin telefon. Tiltalte blev ophidset, og det spidsede til, da de sagde til tiltalte, at telefonen ville blive inddraget, da de betragtede det som forsøg på indsmugling af telefonen. Det endte med, at tiltalte på en truende måde trådte frem mod F og sagde det med, at F skulle huske, at tiltalte kom ud igen. På grund af tiltaltes fremtoning og det, der blev udtalt, opfattede vidnet det som en trussel.

Han husker ikke, om tiltalte forsøgte at overtale dem til ikke at destruere telefonen med henvisning til, at tiltalte kun skulle sidde inde i 20 dage.

Landsrettens begrundelse og resultat

Efter forklaringerne fra F og V lægges det efter bevisførelsen for landsretten til grund, at tiltalte - efter at der havde været en længerevarende ordveksling om den fundne mobiltelefon - trådte frem mod F og stirrede direkte mod vidnet, idet tiltalte herefter henvendt til vidnet udtalte: ”Bare husk, jeg kommer også ud igen”. Herefter og efter vidnernes forklaring om situationen i øvrigt tiltrædes det, at udtalelsen efter sit indhold sammenholdt med de omstændigheder, hvorunder den blev fremsat, må anses som en trussel om vold omfattet af straffelovens § 119, stk. 1. Da tiltalte endvidere må have indset dette, tiltrædes det herefter, at tiltalte er fundet skyldig som sket.

Det er skærpende, at truslen blev fremsat i forbindelse med, at tiltalte skulle påbegynde afsoning, og det tiltrædes, at der ikke foreligger formildende omstændigheder. Herefter, og da tiltalte tidligere er straffet for overtrædelse af straffelovens § 119, forhøjes straffen til fængsel i 30 dage.

Efter forholdets karakter er der ikke grundlag for at gøre straffen betinget.

Med den anførte ændring stadfæster landsretten dommen.

T h i k e n d e s f o r r e t:

Byrettens dom stadfæstes med den ændring, at straffen forhøjes til fængsel i 30 dage.

Tiltalte skal betale sagens omkostninger for landsretten.

Hanne Aagaard

Henrik Bjørnager Nielsen

Marianne Hornbjerg
(kst.)

Udskriften udstedes uden betaling.

Udskriftens rigtighed bekræftes.

Vestre Landsret,

Aalborg den 31. august 2017

Anette Kornum

Retssekretærvikar

Udskrift af dombogen

D O M

afsagt den 21. juni 2017

Rettens nr. NMP-734/2017

Politiets nr. 5100-70312-00057-16

Anklagemyndigheden

mod

T

Født september 1990

Der har medvirket domsmænd ved behandlingen af denne sag.

Anklageskrift er modtaget den 9. marts 2017.

T er tiltalt for overtrædelse af straffelovens § 119, stk. 1 – vold eller trussel om vold mod nogen, der handler i medfør af offentligt hverv eller tjeneste - ved den 14. november 2016 ca. kl. 14.30 i Fængsel, , at have truet fængselsbetjent F , idet tiltalte henvendt til F udtalte "bare husk, jeg kommer også ud igen" eller lignende.

Påstande

Anklagemyndigheden har nedlagt påstand om fængselsstraf.

Tiltalte har nægtet sig skyldig.

Sagens oplysninger

T har forklaret, at han erkender ordlyden i tiltalen, men de blev ikke sagt som en trussel. Han ankom til fængsel i forbindelse med start på afsoning. Han skulle i den forbindelse lade sig visitere. Han blev spurgt, om han havde en telefon på sig, men han sagde, han var i tvivl, den kunne måske ligge i bilen. Han tjekkede sig selv på lommerne. Han ved ikke, om han sagde, at den kunne være i hans lomme. Han blev visiteret, og hans ting blev også gennemgået. Betjenten sagde, at han forsøgte at smugle telefonen ind. Han ved ikke, om det ville have nogle konsekvenser, at han havde taget tlf. med. Betjenten sagde, at det ville blive taget som et forsøg på indsmugling, og at den ville blive destrueret. Han blev irriteret over, at de ville ødelægge hans telefon, han havde diverse private ting på den. Det er korrekt, at

han sagde, at han kom ud igen - betjenten sagde, at herinde bestemte han, og så sagde han "ja, ja, jeg skal bare afsone 20 dage, så skal jeg ud igen." Han sagde for at undgå destruktion - når han kun skulle sidde inde i 20 dage, så syntes han, at de bare kunne gemme den i de 20 dage. De var lige over for hinanden. De talte almindeligt, der var ingen høj stemmeleje. Han sagde til ham - jeg er ude om 20 dage. Betjenten reagerede slet ikke på det, og der var ingen trussel i det, så han blev meget overrasket over at blive tiltalt. De var 3 personer i alt, han mener, den sidste person var en kvinde, der sad ved en computer.

Lommen i hans jakke sidder lidt bagved, på siden af jakken. Det var en iPhone 5. Han kender ikke navnene på fængselsbetjentene, han var der i så kort tid. Han kom i isolationscelle 1 dag, hvorefter han blev flyttet til Arrest. Han ved ikke, hvorfor han blev flyttet. Han havde ikke noget imod at blive flyttet, men han ville hellere have været på . Han mener ikke, han på noget tidspunkt blev sigtet. Betjenten var heller ikke ophidset eller virkede vred. Han mener ikke, han havde upassende sprogbrug, han sagde måske noget fjollet, men ikke noget grimt. Han sagde ikke "bare husk", kun at han kom ud igen om 20 dage for at sige, at det var for voldsomt at ødelægge hans telefon for det. Han husker ikke, om han sagde, betjenten bare skulle tage det som en mand.

Foreholdt bilag 2 - overførsel - forklarede tiltalte, at han ikke har drøftet overførslen med nogen. Han blev "truet" af betjenten om at skulle overflyttes til Arrest. Arrest har et dårligt ry.

F har forklaret, at han arbejder på modtagelsesafdelingen på . Han modtog tiltalte den 14. november. Han mødte tiltalte i porten og skulle visitere ham og hans ting. Han blev spurgt, om han havde telefon, medicin, penge eller e-cigaretter, da de ikke må have de ting med. Han svarede nej. En kollega tog fat i hans ting. Tiltalte sagde, han muligvis havde en sort iPhone, han kunne ikke huske det, den lå muligvis i bilen, måske havde han den hos sig. Han tog tiltaltes jakke, som han kørte igennem scanneren. De kunne tydeligt se, der lå en telefon. Den lå i en dyb lomme i nakken. Det var en hvid iPhone, og han blev gjort bekendt med, at den ville blive betragtet som forsøg på indsmugling. Tiltalte blev meget sur. Han trådte frem og kiggede vidnet dybt i øjnene og sagde, det ikke var et forsøg. Vidnet sagde, at det blev betragtet som forsøg på indsmugling. Telefonen blev tilbageholdt. Det ville senere blive bestemt, hvad der skulle ske med den, om den skulle inddrages. Tiltalte kørte højere og højere op og sagde, at vidnet ikke var politimand, han var bare en fucking fængselsmand. Vidnet sagde, det var ham, der bestemte der, og nu skulle han slappe af. Tiltalte hidsede sig mere op, der var diverse ordvekslinger, hvor vidnet forsøgte at få ham ned. Til sidst trådte tiltalte frem mod vidnet og sagde "bare husk, jeg kommer også ud igen", mens han kiggede på vidnet med helt åbne øjne. De stod kun ca. ½ meter fra hinanden. Først var han bare sur, men til sidst råbte han. Der var yderligere 2-3 kolleger til stede. 2 af dem var der hele tiden, X og V ,

en sad i portvagten, hvor han efterfølgende har hørt, de også havde lidt problemer med tiltalte.

Han sagde ikke til tiltalte, at han kunne få telefonen med, når han var færdig med afsoning. Han ved ikke, hvad der skete med telefonen. Tiltalte sagde, at han kun skulle afsone 20 dage - at vidnet ikke skulle bestemme over ham, for han skulle kun afsone 20 dage, så han var fucking ligeglad. Han husker ikke, om tiltalte sagde, telefonen bare skulle lægges i en kasse. Han forstod på tiltalte, at han var ligeglad med, hvordan forløbet blev, da han kun skulle være der i 20 dage. Truslen kom til sidst, da han var rigtig sur. De ville have ham væk fra porten, fordi han havde hidset sig sådan op. Han sagde "bare husk, jeg kommer også ud igen". Han opfattede det som en trussel om, at tiltalte ville finde ham og gøre noget ved ham, når han kom ud igen. Der var ikke yderligere, men underforstået, at der ville ske ham noget.

Foreholdt sin forklaring, refereret i politirapport af 13. december 2016, jf. bilag 3, side 2 øverst, sagde han til politiet, at han først svarede nej til spørgsmålet, om han havde en telefon, derefter at han måske havde en sort iphone, måske lå den i bilen, så det "vævende" er politiets egen formulering. Hvis tiltalte selv havde taget sin telefon frem, havde han fået et skab til at opbevare den i. Han mener, tiltalte forsøgte at skjule telefonen, da der dels var tale om en hvid iphone, dels fordi den lomme, han opbevarede den i, var helt dyb og på ryggen.

V har forklaret, at han var på arbejde som fængselsbetjent den pågældende dag. Tiltalte mødte op som afsoner. Han var på afd. 5, som hører til modtagelsen/portvagten. De er altid fælles om opgaven. Hende, der sad i porten, havde sagt til tiltalte, at han ikke måtte stå og tale med folk uden for afdelingen. Han havde sagt, at han så bare kunne gå derfra. Han fik oplyst, at det så ville blive anset for flugt. Der bliver altid spurgt ind til, om man har medicin, kontanter og mobiltelefon på sig, da det er ulovlige effekter, hvis man tager dem med ind. Han mener at kunne huske, at tiltalte sagde, han kun havde kontanter. Han sagde først nej til telefon, men senere sagde han, han muligvis havde en telefon i sine effekter. Han undersøgte tiltaltes effekter, og der var ingen ting, hvilket han meddelte tiltalte. Tiltaltes person blev undersøgt, der var intet. Hans kollega mærkede efter på jakken, og kørte den igennem scanneren. Der var en telefon i en dyb lomme på ryggen. Tiltalte mente, det ikke gjorde noget, da han havde sagt, at han måske havde en telefon. Tiltalte havde gennem hele forløbet talt meget grimt til dem. F havde sagt til ham flere gange, at han skulle tale ordentligt. Han fik oplyst, at telefonen blev inddraget. Han trådte et skridt frem mod F og sagde, at han bare skulle huske, at han også blev løsladt en dag. De opfattede det som en trussel, både på grund af selve situationen, men også på grund af hans forudgående opførsel, hvor han hele tiden var meget flabet og provokerende - at de ikke var politi, men bare fucking fængselspersonale. Han trådte så tæt ind på F, at det blev ubehageligt.

Foreholdt sin forklaring, referet i politirapport af 15. december 2016, jf. bilag 4, side 2, hvorefter tiltalte havde sagt "Bare husk, jeg kommer også ud igen", er det korrekt.

Det var ikke ham, der spurgte, om tiltalte havde en telefon. Han mener, han først blev spurgt af deres kvindelige kollega, der havde portvagten, men han mener, F også spurgte ham. De spørger gerne om det flere gange, så de har en mulighed for at fortryde, hvis de først ikke har erkendt. Han svarede nej 1. gang.

Foreholdt, at han i sin forklaring, jf. overstående bilag side 1, hvorefter tiltalte havde svaret **afvigende**, forklarede vidnet, at tiltalte svarede **afvisende**, i 1. omgang, og senere sagde han muligvis. Tiltalte mente selv, at telefonen ikke skulle inddrages, da han jo havde sagt, at han muligvis havde en. Hvis tiltalte havde sagt ja, ville han være bedt om at finde den frem, og så var den blevet lagt i et skab.

Det er korrekt, at tiltalte på et tidspunkt sagde, at han kun skulle afsone 20 dage. Det var i forbindelse med, at de inddragede telefonen, og at han godt kunne undvære den i 20 dage. Han sagde også, at de ikke skulle bestemme en skid over ham. Han husker ikke, om tiltalte nævnte de 20 dage flere gange.

Han opfattede ordene "Bare husk, jeg kommer også ud igen", som en trussel om, at der så kunne ske noget. Han ville på ethvert tidspunkt opfatte ordlyden som en trussel, når det er sagt lige op i hovedet af sig i en ophidset tilstand og med den forudgående optakt.

Tiltalte er ikke tidligere straffet af betydning for sagen.

Rettens begrundelse og afgørelse

Efter bevisførelsen er tiltalte skyldig i det, han er tiltalt for.

Der er herved lagt vægt på vidnernes forklaring om, at tiltalte sagde de pågældende ord, mens han trådte helt tæt hen mod F. Der er videre lagt vægt på, at de nævnte ord i situationen kunne blive opfattet som en trussel, hvilket de ifølge forklaringerne også blev.

Straffen fastsættes til fængsel i 20 dage, jf. straffelovens § 119, stk. 1.

Retten har i skærpende retning lagt vægt på, at truslen er fremsat i forbindelse med tiltaltes start på afsoning af en anden dom. Der er videre lagt vægt på, at tiltalte ifølge vidneforklaringerne havde haft mulighed for at fremvise en eventuel telefon, og at telefonen var opbevaret i en dyb ryglomme. Tiltalte havde på den baggrund ikke grundlag for at føle sig urimelig behandlet, hvorfor der ikke er tale om en formildende omstændighed. Der er på den bag-

grund ikke grundlag for at gøre dommen betinget.

Thi kendes for ret:

Tiltalte T skal straffes med fængsel i 20 dage.

Tiltalte skal betale sagens omkostninger.

Naja Munk-Petersen

/pels

Udskriftens rigtighed bekræftes.

RETTE N I HJØRRING, den 26. juni 2017

Pernille Lykke Storm
Retsassistent